

מסורת הש"ס

(א) תרומות פ"י מ"ו,
(ב) [דברים יח], ג) [דברים
יח], ד) [מזמור יח],
(ה) [ע"ב], ו) [דברים יח],
(ז) [פי' תרומות פ"ג מ"ו],
(ח) [פי' לאכול קנע רש"ל],

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ויפריעו
וכי' על כרחו מרים
פרומתן הק"ד: (ב) רש"י
ד"ה הא וכו' ומה
שמצינו וכו' דהא דקאמר
שדבאי כ"ל וחיבת דכחן
נמשק: (ג) ד"ה ח"כ
וכי' ועוד דנבי לאוקמא
ח"כ:

גליון הש"ס

נב' אובל מוזן עראי עין
מנחות דף סו ע"ב תוס'
ד"ה מדי שתהא:

רבינו חננאל

וספקנו לא קישה את התי
 מלוליו ומספריו ביום
 יום ימי ימי ימי ימי ימי
 המלילות מן התורה, מה
 דתי המולד מלילות
 ואמרנו מערב יום ימי
 ביום לא ימי ימי ימי
 הנני שבוילי לעשות
 מה עשה אכל מן עזרי
 שטור, מלילות מלילות,
 מה מחיב יום ימי ימי
 יהיה שטור יום ימי ימי
 שחיים עתה למלול
 התקבע למעשה להוראה,
 וזה היה לו לעשר
 אמתול לו ימי ימי
 מוקצה הוא ואמר למולל
 ביום יום ימי ימי ימי
 כד ארץ ארץ ארץ ארץ
 כען גור, ארץ ארץ
 מלילות שטור הוא בחול
 כל שני יום טוב. לוי
 מלול ביום ימי ימי
 וזה יום ימי ימי ימי
 מה משתכח לו ימי
 הנני, ואוקימנא ר' יוס
 בר יהודה דמחייב ביום
 במילתא דאז היה אפשר
 לו לעשות מעשר, וזה
 אכל [שטור] שטור
 מלול [שטור] ארץ ארץ
 לעשות מעשר מחר
 לעשות ביום ימי ימי
 הלש שני מעשר ימי
 שפירש מנהל הלח
 ביום ימי ימי ימי
 מפשי הלח ביום ימי
 מה ביום שחיים שכל
 לעשות עשה דאמר ר'
 מחר לאוכל ביום עזרי
 בחול ביום ביום ימי
 וזה ימי ימי ימי ימי
 עתה ואזי ימי ימי
 עתה ואזי ימי ימי
 מה עשה אלא מלילות
 אני עשה אותם ביום
 שנמצא ביום ימי
 שחייבין, לא היה היה
 חוב מאחור, ביום היה
 חוב דאמר ימי ימי
 שחייב היה, אלא מה
 היה לומר מתקנן
 אותו, וירשעו מלילות
 את הארץ ביום ימי
 חור היום ימי ימי
 מעבר סבורים מעיל
 סתקול ביום ימי
 ימי ימי ביום ר'

(ב) כ"ג, לפי ההמשך. (ג) כ"ה כפ"י.

ביצה פרק ראשון ביצה

מוללן מלילות לדברי הכל
ממה אין ודאי מצינו אליבא
דקמני לא מצינו ד' יוסי
לות: אוכל מהן עראי. כל

ומן שלא דאן ומרזן בכר לא נגמר
מלכתא לתרומה: למוללן במילוי.
הכיסין לאללן מעט מעט ע"י מילוי:
רבי מנחם. בתרומה שלא ידע מן
ערא עדי שיפרש לפי שהכנסתן
בשכלין היא גמר מלכתא שאין סופן
לכא לדי גורן אחר וזהו גרן:
רבי יוסי ב"ר יהודה פוטע. דגן
מכריז והיינו מרזן דלאן דגון
קבן בכרי: ופרטיין לרבא דאמר
מוללן לר' יוסי בכרי יהודה מני אי
שרית למוללן ביו"ט משכחה על
כרזיך שזכא בהרמשה במילות
הכיטין נעשות עישה בדישה ומרזו
ומתך עליהן למוללן להניטין סולן
למילות דעל כרזיך מודה בזה רבי
יוסי דעבן ביום שנמתך עליהן דיון
הכיטין לשם גורן גמור ידען לא
מרת מרומות ומעשרות וכשנמתך
למוללן נעשית הכנסתו גורן והמוללן
ביו"ט דכרו (א) קדים תרומתא
אלא מאי תרומה רוב תרומה גרנין:
אלא גרם אלף מאי אית איך לממר
אלא לא תימא הא רבי הא רבי יוסי
דין לרבי בין לרבי יוסי מתוקמא
ומאי תרומה דתן ממתניין אינו וזאי
הרמיה ברזא מרומות קאמר שאין
על יד דישא ומרזו מן מערב סין
טוב: מחלוקה בשכלין. בהנהו הוא
דפטור ר' יוסי דרזן דירשא וזין
גרין אלף בתרומה: אבל קטניות וזין
בין אדם הכרה שאין מוהנין אותן
יחד אלף כדי קדרתן לפיכך הכנסתן
בשכלין וזהו גרן: תלמן. מין
קטניות וזא ומעט ותמיין בקדרה ליתן
טעם: כופס. וזהו דאן דישמן
ומתפש. מאמוד: וזין מתריס על
העץ. אין תריך להפריש מן הקשים.
ואף על פי שטעם עלו ופריו שזה לא
חיבוהו בתרומה כשנעשר מרומות
גמולו של מכל אלףאן בארזייהן
אשרייהן

ועלו בחיילי וקף על פי
 ון שהוה נותנו מעט מעט
 ו אטעריכל ליה גרסינן.
 ליה מהכא: איכא דאמרי
 די ליה שההרה נויסן אוחן
 ת קתם שפוטתם למרות
 טעול לתרומה. כלומר
 לא נקרא עליו שם צפה
 ויה מחלה לכל המשפחות
 תרומה מעשר. לעולם אין
 לא הוה מקרי טעול אלא
 ונטול מעשר ראשון ממנו
 שם מעשר נעשו טעול אלא
 לתרומה קרייהו התמנה
 וחיבתה עראי וצמיחה כדי
 ליה למה מוטל עליו לעשר
 ולורייתא תקון: קטפא.
 תחתא (שמות כב) דכרי קאל

יורשע בן לוי מטען בסדניה מעוול מדרש בציבור בשבתא, לא סוף דבר שצורך הרכים בו, אלא שמא יצטרכו לו רבים. הני לא את המפתח וכו' מתירין, הרא דמתירין כ"ה מפתח של אוכלין אבל במפתח של כלים לא שוא, והא ר' אבהו הוה יתיב ומתני ומפתחא של פלמטירי, בידה, פלמיו הוה ליה כבוד. הני הלש עיסה בירט מפרש חלה בירט. מערב ייט

יג.

עין משפט
נר מצוה

ק א מ"י פ"ג חלל
העשר ה"ז
קא ב מ"י טז וס"ה
מחל' תרומת ה'י
ה
קב ג מ"י פ"ג תכלות
תרומת ה'י ד פ"ג
עשין קל' טור י"ד פ"י
שלא:
קג ד מ"י פ"ג מחל'
העשר ה"ז
קד ה מ"י פ"ג מחל'
תרומת ה'י ד פ"ג
עשין קל' טור י"ד פ"י
שלא:
קה ו מ"י פ"ג תכלות
העשר חלל' י
טו"ס"ע י"ד פ"י שלא ספין
ק' ויטפין קל'
קז ז מ"י פ"ג מחל'
תרומת ה'י ד פ"ג
עשין קל' טור י"ד פ"י
שלא:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

מחשב בדעתו של אילו החבילות יש בהן זרע עשירים סאה, כותש מהן סאתים ונותן לכהן. וזו הכתישה קנסו ללו', שלא היה לו לקבל חבילות עד שיכתשם ישראל ויהקנסו. ומרש לקוש דאמי שמו טובלן, כלומר כיון שנקרא מעשר, חייב להפריש ממנו תרומת מעשר. וזה פירוש שמו טובלן לתרומת מעשר. ומחשב באומרו דעתו כמה זרע יש בהן כמה שפירשנו.